

Nové aktovky

Kuba oslavil v parném létě šesté narozeniny a po prázdninách půjde do školy. On i jeho rodiče dostávají od paní učitelky dopis, že 1. září má přinést ukázat svou aktovku. Už ji má doma. Moc se mu líbí, protože je plná obrázků z džungle.

až před polednem. Slyšeli tak pozvání pana faráře, že už prvňáčci mohou přijít mezi ministranty. Setkávají se na první schůzce služebníků oltáře. Pan farář má z nich radost. „Vítám mezi námi Kubu a Tomáše. Budou se zatím bez oblečení připravovat na přijetí mezi ministranty.“

Při návratu nastupu k oltáři do sebe nováčci strčí a nechtějí jít vedle sebe. Kněz si je volá k sobě a dozví se, co se stalo dnes dopoledne ve škole. Říká jim k tomu: „Pánu Ježíši vůbec nezáleží na tom, jaké máte aktovky. Touží po tom, abyste měli krásná a čistá srdce. Ale vaše srdce jsou uspiněná tím, jak jste na sebe zlí.“

Prvně na to odpovídá Kuba: „Já chci mít čisté a krásné srdce.“

Přidává se Tomáš: „Já chci mít také čisté a krásné srdce.“

Když si kluci na usmíření podávají ruce, tak jim je kněz přidrží svými dlaněmi a říká: „Buďte kamarády, kteří se nechlubí tím, jaké má kdo hračky, oblečení, jídlo, anebo tím, co všechno umí.“

Kuba s Tomášem jdou vedle sebe k oltáři a připadá jim hloupé, jak se hádali a bili kvůli aktovkám. Jsou rádi, že mohou spolu ministrovat a těšit se, že budou zítra spolu ve škole.

Hádají se mezi sebou a brzy je z toho rvačka. Paní učitelce trvá dost dlouho, než je od sebe odtrhne. Pak už se kluci mezi sebou nebaví. Nemluví spolu, ani když odcházejí domů.

Oba hoši chodí v neděli do stejného kostela, ale Tomáš na ranní mši svatou, Kuba

Ilustrace: Jiří Vančura

DĚTSKÉ SNY A NEJKRÁSNEJŠÍ MARKÝZA ANDĚLŮ

Je to už více než padesát let, co natočili ve Francii pětidílný seriál o zchudlé šlechtické dívce Angelice a jejích dobrodružstvích, která nečekaně prožívala doma i na moři, na dvoře francouzského krále i v harému sultána atd. Promítal se skoro po celém světě, třebaže to byl trochu kýč, ale tak už to někdy bývá.

OTEC JIŘÍ BARHON

První z těchto pěti filmů se jmenoval Angelika, markýza andělů. Angelika byla velmi krásná, což se nedalo říci o muži, do kterého se zamilovala, protože ten měl zjizvenou tvář. Byl jím ušlechtilý hrabě Joffrey de Peyrac a hrál ho Robert Hossein. Díky tomuto seriálu poznaly tohoto herce miliony diváků v mnoha zemích a ve Francii se rázem zařadil do kvintetu nejoblíbenějších herců, což v této zemi filmu zaslíbené už něco znamená.

Byl na vrcholu své herecké kariéry, byl slavný. V takovém případě se člověku leckdy zatočí hlava a začne se na svět a lidi dívat jen z této výše. Tohle se našťastí Robertovi nepříhodilo. Učinil naopak něco velmi neobvyklého. Z piedestalu slávy nenápadně sestoupil, aby se vrátil tam, kam ho táhlo srdce a klukovské sny. Už od dětství ho totiž jeho bujná fantazie unášela ke snům o nemožném. Věřil, že právě takovým snům dává Bůh ožít, když mu to člověk dovolí.

Nezahodil však svůj herecký a umělecký talent, protože i ten byl od Boha, a začal se věnovat divadlu. Divadlu, které však bylo trochu jiné než ta ostatní. Přestěhoval se do Remeše, aby nejprve tam, ale pak i na největším francouzském stadionu Stade de France v Paříži nebo v Lurdech před Růžencovou bazilikou uvedl své hry o Ježíši, Panně Marii či významných postavách dějin. Jak tohle mohlo dopadnout právě ve Francii, zemi tak svobodomyšlné jako málokterá jiná?

Dopadlo to tak, jak nikdo nečekal. Ty hry viděly desetitisíce diváků v místech, kde se hrály, a miliony po celé Francii i ve světě, kam je přenášela média. Kromobyčejné bylo také herecké obsazení a zapojení diváků do těchto her. Ačkoliv mohl Robert Hossein požádat některé známé

a slavné francouzské herce, kteří byli jeho dobrými přáteli, aby v nich vystupovali, dal přednost hercům zcela neznámým, dokonce i takovým, kteří jimi předtím nikdy nebyli. Například ve hře Žena zvaná Maria svěřil roli Bernadetty jedné dívce z Lurd s obvázanou hlavou, měla totiž rakovinou mozku. Pannu Marii tam hrála žena, jejíž maminka měla také rakovinu. A představitele Krista potkal ve výtahu – mladíka hledajícího práci. Ten mladík tak našel nejen práci, ale i Krista.

V některých jeho hrách se diváci stávali i spoluautory.

Měli možnost potvrdit nebo odmítnout rozsudek nad nějakou postavou hry (něco podobného jako kdysi u nás v Kinoautomatu). Pozoruhodné bylo, že byli ve svých rozhodnutích nakonec skoro vždy velmi milosrdní. V jiné hře o Ježíši přinášela a rozdělovala necelá stovka herců 4 000 chlebů mezi tisíce diváků. Diváci se do scénáře hry

vžili natolik, že se pak sami mezi sebou o kousky chleba dělili, od prvních řad až po poslední.

Kolik zázraků bychom dokázali i my sami, kdybychom se na druhé usmáli nebo kdybychom se místo žárlivosti a závisti nebáli podat ruku – říkával tenhle zvláštní člověk, velký umělec i kluk, kterým nepřestal být až do konce života. A bezpochyby měl pravdu. Na věčnost odešel 31. prosince (na Silvestra – asi proto, aby z jeho odchodu nebyl nikdo smutný) 2020 ve věku třiadvadesáti let.

Třebaže filmová Angelika, markýza andělů, byla pro Roberta Hosseina významným předělem jeho života, tou nejkrásnější markýzou andělů mu byla Panna Maria. Často o ní mluvil, napsal o ní divadelní hru, cítil se jako žák v její škole evangelia a dodával, že

ona je neustále po jeho boku.

Věříme, že je i nyní.

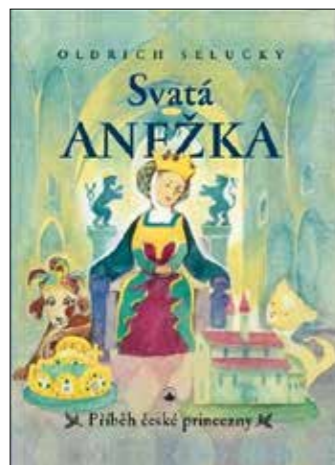
Ilustrace: Helena Filčíková

Knihy z KARMELITÁNSKÉHO NAKLADATELSTVÍ pro nejmenší čtenáře

SVATÁ ANEŽKA PŘÍBĚH ČESKÉ PRINCEZNY

Oldřich Selucký

Okouzující příběh svaté Anežky České, té nejchudší, ale také nejpodivuhodnější české princezny. V nádherně ilustrované knize velkého formátu poznáme život rytířů a králů, ocitneme se na dvoře českého krále, dozvíme se, kdo Anežku žádal o ruku a jakého se jí dostalo vzdělání. Přijďme na to, proč se Anežka nevdá, ale odejde sloužit těm nejchudším v nemocnici. Věděli jste, že si Anežka Česká psala se svatou Klárou z Assisi? A že nás všechny její přímluva provázela v roce 1989?

SVATÝ VÁCLAV PŘÍBĚH ČESKÉHO KNÍŽETE

Oldřich Selucký

Na českém trůně sedělo mnoho knížat, králů i císařů. Jenom jednoho z nich – svatého Václava – však nazýváme ochráncem a patronem naší země. Obracíme se k němu o pomoc, když je nám úzko, když je za našimi hranicemi rušno, když naší zemi hrozí motory tanků a hukot bojových letadel. Věříme, že náš svatý kníže nám vždycky pomůže – vždyť i jeho život byl plný nebezpečí a nástrah.

